

vergadering **C103 – CUL13**

zittingsjaar 2013-2014

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

van 16 januari 2014

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Philippe De Coene tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over het uitblijven van een indemniteitsdecreet - 640 (2013-2014)	3
Vraag om uitleg van de heer Erik Arckens tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de beleidsontwikkelingen met betrekking tot de Nederlandse Taalunie - 679 (2013-2014)	12
Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over gemeentelijke besparingen op cultuurdomein - 714 (2013-2014)	16

■

Voorzitter: de heer Bart Caron, ondervoorzitter

Vraag om uitleg van de heer Philippe De Coene tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over het uitblijven van een indemniteitsdecreet - 640 (2013-2014)

De voorzitter: De heer De Coene heeft het woord.

De heer Philippe De Coene: Voorzitter, minister, ik heb het thema al even aangeraakt tijdens de begrotingsbespreking eind vorig jaar. Ik had voor vier thema's vier minuten spreektijd, dus dat was zeer beperkt. Minister, u hebt toen gezegd dat er iets op stapel zou kunnen staan. Het is goed om nu even van gedachten te kunnen wisselen.

De indemniteitsregeling klinkt vreselijk, het is een woord om bang van te zijn. We zouden het kunnen vervangen door topstukgarantie of zoiets. Als we met de indemniteitsregeling afkomen, zullen we weinig gehoor vinden, terwijl de regeling een nuttige zaak zou kunnen zijn voor onze exposities en het gehalte van onze exposities uit welke tijd of richting dan ook. De regeling wordt bepleit door de kunsthistorische musea en de musea die zich inlaten met moderne kunst. Ze schept vele mogelijkheden en het uit te keren risico is beperkt. Ze geeft de musea in krappe budgettaire tijden wat meer zuurstof en armslag.

In de landen van de EU behoren we tot een klein groepje zonder regeling: dat zijn een zevental landen. Een twintigtal landen kent de regeling wel. Ze hebben allemaal gunstige evaluaties gemaakt.

De overheid, domein Cultuur, biedt een garantie voor topkunst. Er bestaan natuurlijk varianten, maar meestal gaat dat vanaf 30 procent van de te verzekeren waarde. Zo kan men gemakkelijker contacten leggen. De overheidsgarantie vergemakkelijkt de gesprekken en vergroot de mogelijkheden om prestigieuze tentoonstellingen te organiseren. Het zorgt ook voor een betekenisvolle daling van de verzekeringskosten voor de musea. Daar bestaat veel cijfermateriaal over. Het zorgt er ten slotte voor dat onze musea en onze cultuurgemeenschap meer tot de verbeelding sprekende internationaal gerenommeerde tentoonstellingen met topstukken kunnen organiseren.

Ik heb het rapport gelezen over de regeling en de effecten ervan in Nederland tussen 2005 en 2010. De kostprijs was bijna peanuts. De inspanning is meer dan de moeite waard. In Vlaanderen is er dus ook vraag naar. We brachten met de commissie onlangs een bezoek aan het Museum van Hedendaagse Kunst Antwerpen (M HKA). Enkele jaren geleden dachten ze daar aan een tentoonstelling rond de intussen peperdure Amerikaanse kunstenaar Jeff Koons, ook verzamelaar van barokke schilderijen. Dat zou een toptentoonstelling worden. Iedereen was enthousiast, ook het lokale bestuur. Maar het kon niet doorgaan, het financiële risico was te groot, er was geen regeling die het kostenplaatje beheersbaar had kunnen maken.

De grote en prestigieuze tentoonstelling Das MoMA in Berlijn had zo'n regeling. Dat leidde tot een prijsdaling van het ingangsticket van 15 naar 12 euro. Men bespaarde letterlijk honderdduizenden euro op verzekeringsbedragen. Dat is dus goud waard: er is een betere spreiding van cultuur en een hogere participatie. Laat dat nu net het thema zijn van het decreet dat we straks toegelicht krijgen.

De andere landen zonder regeling zijn Portugal, IJsland, Griekenland, Estland, Letland en Cyprus. Er zijn eveneens landen die al decennialang een succesvolle regeling kennen. Het baanbrekende werk in Europa werd geleverd door Zweden, al in 1974, gevolgd door een niet-Europees land maar toch belangrijk, de Verenigde Staten. Daarna volgden het Verenigd Koninkrijk en Duitsland in de jaren 80 en 90, en Frankrijk in de jaren 90. De resultaten daarvan kunt u bekijken in een studie European State Indemnity Schemes. De studie toont aan dat het risico en het uitgekeerde risico bijzonder klein is ten opzichte van het hefboomeffect.

Sinds de regeling in de Verenigde Staten in 1975 van kracht werd, zijn 746 tentoonstellingen verzekerd. Dat heeft de overheid in totaal 105.000 dollar gekost. Dat ging over twee gevallen van lichte schade en verder voornamelijk administratieve kosten. In Nederland vonden tussen 2008 en 2012 53 verleningen plaats. Daar heeft men ruim 2 miljoen euro bespaard voor de instellingen die de tentoonstellingen organiseerden. De overheid stond garant voor 300 miljoen euro. De werkelijke schade die men geleden heeft – ik heb het twee keer gelezen, want ik kon het bijna niet geloven –, bedroeg in totaal 9000 euro. Dat is bijzonder marginaal ten opzichte van het effect dat het heeft.

In een rapport van de Rijksdienst voor het Culturele Erfgoed staat welke tentoonstellingen mogelijk werden gemaakt. Er staat dat het tentoonstellingen zijn die er anders niet zouden gekomen zijn, waarbij de indenniteitsregeling een conditio sine qua non was. Het gaat bijvoorbeeld over de meesterwerken van Van Gogh in het Van Gogh Museum, een overzichtstentoonstelling van Rembrandt in het museum De Lakenhal, Michelangelo in het Teylers Museum, Rubens en Bruegel samen in het Koninklijk Kabinet van Schilderijen Mauritshuis, Van Doesburg en de internationale avant-garde in het museum De Lakenhal en Cézanne, Picasso en Mondriaan in het Gemeentemuseum Den Haag, dat we destijds trouwens hebben bezocht met de commissie. Ik heb geplukt uit een dertigtal tentoonstellingen die dankzij die regeling tot stand gekomen zijn.

Ik weet dat er een zekere voorzichtigheid is en kan zijn in de Vlaamse Gemeenschap. Ik schaar mij daar trouwens achter. Ik denk dat je dit inderdaad moet voorbehouden voor een beperkt aantal musea. Minister, ik denk dat de indeling van onze musea daartoe een aantal garanties biedt.

Dat je van de instellingen die een aanvraag indienen toch – laat ons zeggen – een aantal hoge eisen mag stellen, lijkt me geen probleem. Als je het beleid rond depot in onze musea bekijkt, denk ik dat de ernstige musea wat dat betreft op een ernstige manier bezig zijn. Je kunt plafonneren per indenniteitsverbintenis, maar je kunt ook anders plafonneren. Als er verschillende lopen, bijvoorbeeld bij langdurige bruikleen of langlopende tentoonstellingen, kun je ook zeggen dat we de totale waarde gaan plafonneren, dus alle uitstaande garantieverbintenissen die er dan bestaan.

Minister, mijn vraag is navenant. U hebt gezegd dat er iets in de pijplijn zat. Welke inspanningen zullen er binnen deze legislatuur nog geleverd worden? Zouden we niet kunnen overwegen om daar in dit ultieme moment eventueel nog decretaal werk te leveren? Nogmaals, ik denk eerlijk gezegd dat het financieel geen rem kan zijn als we het, ten eerste, op een ernstige manier aanpakken. Ten tweede moeten we het ook verstandig aanpakken. Ik zie dat de reservefondsen van een aantal Europese landen – daarom niet noodzakelijk gealloceerd aan cultuur – worden ingezet om worstcasescenario's op te vangen.

Zou u wat toelichting kunnen geven over het desgevallend experimentele voorstel dat u met uw administratie en uw kabinet aan het voorbereiden was en ook – neem ik aan – samen met de gegadigde kunstinstellingen?

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Voorzitter, ik sluit mij volledig aan bij het betoog en de vragen van de heer De Coene. Het is inderdaad al verschillende keren aan bod gekomen in deze commissie. Toch blijft het hangende.

Ik wil uw vraag ondersteunen, mijnheer De Coene, omdat het van groot belang is voor onze internationale museale werking. Maar dat is niet alles. We mogen niet vergeten dat Vlaanderen een topregio is wat de schilderkunst betreft. Het is dan ook betreurenswaardig dat ondanks onze kunsthistorische wereldfaam, een dergelijke – u vindt dat een verschrikkelijk woord, maar goed – indenniteitsregeling nog niet tot stand is gekomen en dat we op Europees vlak achteraan bengelen. Nochtans is het principe bijzonder eenvoudig. Maar, minister, het is een kwestie van politieke keuze of we daar geld voor over hebben. Dat laatste

is natuurlijk het eeuwige probleem. Als we naar de grond van de kwestie gaan, zoals die is geschetst door de heer De Coene, en die uitzetten in internationaal perspectief, winnen we daar uiteraard bij.

Mijn aansluitende vraag luidt dus: waarom talmen en dralen wij zo lang? Het moet toch eens worden geregeld?

Ik ben blij dat de heer De Coene herinnert aan dingen die hier gezegd zijn. Pacta sunt servanda. Het zijn dan wel geen pacts, maar ook woorden moeten gevolgd kunnen worden.

De voorzitter: De heer Meremans heeft het woord.

De heer Marius Meremans: De heer De Coene heeft gelijk. Het woord 'indemniteit' bekt misschien niet goed. Het klinkt misschien wat notarieel - indemnité.

We zijn het voor een stuk met elkaar eens dat dit inderdaad een goede zaak is en dat we er voorstander van zijn.

Ik had nog een kanttekening wat het financiële aspect betreft, namelijk of het financiële risico overbrugbaar moet zijn. De heer De Coene heeft het voorbeeld van het buitenland aangehaald. Er moet natuurlijk een kader zijn. Ik weet ook niet of het voor elk museum moet gelden of dat je het moet beperken. Die vragen kunnen we nadien beantwoorden.

Minister, het stond ook in uw beleidsbrief. Ik ben benieuwd naar uw antwoord.

Het zou in ieder geval een redelijke slok op de borrel kunnen schelen voor de musea die het al niet zo gemakkelijk hebben indien we dat kunnen regelen.

De heer Bart Caron: Collega's, ik wil mij namens mijn fractie aansluiten bij de vraagsteller. Het is een oud zeer waarmee we in dit land al vele jaren bezig zijn. Het vooronderzoek is minstens vijf jaar oud. De toepassing laat wat op zich wachten.

Minister, ik ben benieuwd naar uw antwoord. Ik heb indertijd begrepen dat er bij de startfase wel een financiële inspanning moet gebeuren. Het is zo'n verhaal dat ons wil doen geloven dat we vandaag 1000 euro moeten uitgeven – hoewel we die niet hebben –, maar zo wel op lange termijn 10.000 euro zullen uitsparen. Het is een eigenaardige situatie waarbij ik hoop dat wij er een oplossing voor vinden. Minister, op cultureel vlak hebt u uitgesproken internationale ambities. Dat moet zich dan toch ook op het vlak van het internationale verkeer van collecties kunnen uiten. Ook op dat vlak moeten wij voorlopers zijn.

Toen de heer De Coene de selectie van landen opsomde, dacht ik even dat wij het hadden over het monetaire beleid van de Europese Unie, en daar willen wij toch niet in thuishoren. Ik hoop dus dat wij een stap vooruit kunnen zetten, en ik ondersteun de vraag van de heer De Coene om toch beleidsmatig een stap te zetten, al is het maar in de vorm van een experiment, bijvoorbeeld met een decreet met een beperkte reikwijdte.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Voorzitter, collega's, voor ik de vragen beantwoord, wil ik het even over de term hebben. Er is een internationale term, en bij internationale afspraken kunnen we die dan ook best gebruiken: 'indemnity'.

Bij de besprekingen van de beleidsbrief en de begroting zei ik al enkele keren dat ik een grote voorstander ben van een invoering van een indemniteitsregeling. Dat staat ook zo in mijn beleidsbrief. De zaak liep evenwel vast in de gesprekken over de begroting, want zo'n regeling heeft ernstige financiële gevolgen, mijnheer Meremans. Op dit moment kunnen wij dat niet aan. Men kan dan tegenwerpen dat dit in andere landen wél kan, maar bij ons is de situatie anders. Alle dossiers en beleidsdomeinen overschouwend, heeft Vlaanderen in het algemeen al te veel waarborgen verleend. Dat is een probleem.

Het is ook een misvatting te denken dat indemniteit overal volgens dezelfde voorwaarden en criteria kan gebeuren. We kunnen uiteraard uit ervaringen in het buitenland leren, en dat doen

we ook. Maar de buitenlandse modellen kunnen we niet zonder meer kopiëren. Om maar één voorbeeld te noemen: wat zullen we aanvangen met de indemniteit voor tentoonstellingen die in Brussel worden georganiseerd? Ook de Franse Gemeenschap zou dan een indemniteitsregeling moeten invoeren, en pas dan kunnen we afspraken maken over Brussel. Het thema van de indemniteit past natuurlijk in het kader van het cultureel samenwerkingsakkoord.

Daarnaast is er de kwestie van de omvang die aan de indemniteit wordt gegeven. Stelt de overheid zich voor 100 procent garant, of draagt ze slechts een deel van het risico? Ook hiervoor worden diverse modellen gehanteerd. Kiest men voor een indemniteit van 100 procent? Kiest men voor een indemniteit voor het eerste risico, ten belope van 70 tot 80 procent, waarbij de verzekeringsmarkt het residuele risico verzekert? Of omgekeerd, kiest men voor een indemniteit voor het residuele risico? De Europese Commissie heeft hierover onderzoek gedaan, en beveelt aan om te kiezen voor een indemniteit van 100 procent, omdat dit het meest duidelijke systeem is en bij schadegevallen de meest eenvoudige procedures vereist.

Een implementatie-oefening die het agentschap uitvoerde op de grote tentoonstellingen van de afgelopen jaren leert dat de invoering van indemniteit voor een deel van het risico eigenlijk te weinig financieel voordeel oplevert om de regeling voor musea interessant te maken. Het agentschap Kunsten en Erfgoed heeft het voorbereidend werk dat de afgelopen jaren is verricht, in 2012 gebundeld in een conceptnota. Met die nota hebben wij het gesprek met de minister van Begroting gevoerd. Ik zal deze nota ter informatie bezorgen aan de leden van deze commissie.

Ik wil nog even benadrukken dat één van de belangrijke pijlers van een indemniteitsregeling de bepaling van het risico is. Het is op basis daarvan dat de premies en schadeclaims worden berekend. De conditierapporten over onze musea zijn dus van groot belang. Sommige buitenlandse musea nemen voor een bruikleen geen genoegen met indemniteit omdat de conditie van de tentoonstellingsruimte – de klimaatbeheersing, het licht, enzovoorts – niet voldoet. Zij eisen voor een bruikleen een professionele verzekeringspolis.

Om u een idee te geven van de omvang van de waarborg die van de Vlaamse overheid wordt gevraagd bij de invoering van de indemniteit, geef ik u de cijfers van 2010, 2011 en 2012. Het gaat over het totale risico dat werd verzekerd voor bruiklenen bij de grote tentoonstellingen die in die jaren in Vlaanderen plaatsvonden. In 2010 ging het over zeven tentoonstellingen, voor een bedrag van 606 miljoen euro aan risico waarvoor een waarborg werd gevraagd en voor 379.000 euro aan verzekeringspremies die al dan niet volledig zouden kunnen worden vermeden. In 2011 ging het over vijf tentoonstellingen, voor een bedrag van 789 miljoen euro aan risico waarvoor een waarborg werd gevraagd en voor 721.000 euro aan verzekeringspremies. In 2012 ging het over één tentoonstelling, voor een bedrag van 108 miljoen euro aan risico waarvoor een waarborg werd gevraagd en voor 51.000 euro aan verzekeringspremies. Het gaat dus over grote bedragen waarvoor de overheid zich zou moeten garant stellen. Om een regeling in de begroting te kunnen incorporeren zullen diverse pistes moeten worden onderzocht, want u begrijpt dat een dergelijke waarborg niet in de cultuurbegroting kan worden gecompenseerd.

Om toch vooruitgang te kunnen boeken in dit dossier – ik ben daar zelf vragende partij voor – ben ik ingegaan op de vraag van het Koninklijk Museum van Schone Kunsten Antwerpen (KMSKA) om na te gaan in welke mate — onder de vorm van een contractuele gemeenschapswaarborg – de Vlaamse overheid indemniteit zou kunnen toekennen voor de buitenlandse bruiklenen voor de prestigieuze tentoonstelling 'Rubens and his Legacy', opgezet door de Londense Royal Academy en het KMSKA. Dat zal plaatsvinden in BOZAR.

Het gaat om een experiment, dat de vorm zal aannemen van een contract, gebaseerd op de algemene regels van de staatswaarborg. Inhoudelijk wil ik dit baseren op de conceptnota die alle inzichten bundelt van twee rapporten van de werkgroep Mobility of Collections van

2010-2012, samen met eigen onderzoek over de situatie in Vlaanderen. Op basis daarvan wordt voorgesteld voor Vlaanderen een 100 procentindemniteitsmodel in te voeren naar Engels voorbeeld. Dat model van een gemengde dekking bleek onvoldoende besparingen op te leveren in Vlaanderen.

Ik verwacht binnenkort een uitgewerkt dossier van het KMSKA, dat ik dan ter bespreking zal voorleggen aan de Vlaamse Regering. Op basis daarvan zullen we de haalbaarheid van een waarborgregeling kunnen inschatten en de criteria, de omvang en een eventueel partnership met de verzekeringssector kunnen uitwerken. Het zal in dit geval gaan om een indemniteitsregeling die moet worden toegekend binnen de algemene regels van de staatswaarborg. Een bijkomende moeilijkheid maar ook interessant als experiment, is dat het gaat om een garantstelling van de Vlaamse overheid aan buitenlandse bruikleengevers voor een tentoonstelling georganiseerd door een Vlaamse instelling in een federale instelling, gelegen in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad.

Een voorstel van de vorige minister van Cultuur is ons niet bekend, ook niet bij het agentschap Kunsten en Erfgoed. Tot daar waar we op dit moment staan en wat het inhoudt. De Vlaamse Regering had niet zomaar de mogelijkheid om een ruimere staatswaarborg te verlenen. Daar is het vastgelopen. We gaan nu voor het experiment, en ik hoop daarvoor groen licht te krijgen van de Vlaamse Regering. Als ik hier goed luister, zal er steun komen vanuit de verschillende partijen.

De voorzitter: De heer De Coene heeft het woord.

De heer Philippe De Coene: Minister, ik dank u voor het korte, maar pertinente antwoord.

Uw argumenten versterken me in mijn pleidooi. Het kan zijn dat de administratie niets afweet van een tekst van de vorige minister, maar dat zou ik dan catalogeren onder de argumentatie: 'I am from Barcelona.' Ik zeg u met de hand op het hart dat er een tekst was. Of die vandaag nog adequaat is, is een andere zaak, maar hij was er. Ik kan me niet indenken dat zo'n tekst puur autonoom op een kabinet tot stand is gekomen, zonder enige implementatie van Kunsten en Erfgoed. Het kan zijn dat de administratie dat niet weet, maar als ze dan toch openbaar overal haar licht opsteekt, had ze dat ook kunnen doen bij de net-niet-indiener. Maar goed, ik wil niet in die polemieken vervallen. Het is een kleine moeite om dat te weten te komen.

De Vlaamse administratie heeft het op basis van de wel gehouden tentoonstellingen voor een aantal jaren onderzocht en kwam tot twee vaststellingen. Tenminste, ik ontwaar twee kromredeneringen.

Ten eerste: te weinig financieel voordeel voor bestaande expo. Dat begrijp ik niet van die administratie. Het kan zijn dat het minder is dan je zou verwachten, maar elk beetje, zeker in gespannen budgettaire tijden, is toch welkom. Liever iets, dan helemaal niets, zou ik zeggen, zeker als we weten wat het budget is van onze musea. Dat is geen verwijt aan u, minister, of aan de Vlaamse Regering. We weten hoe voorzichtig we moeten zijn met de middelen. Dan is elk voordeel dat we putten uit zo'n regeling, hoe beperkt ook, altijd welkom. Daarom vind ik dat een verkeerd argument. Ik zou aanvaarden als er wordt gezegd: verwacht er niet te veel van in bepaalde scenario's. Dan ben ik het volledig met u eens. Maar het niet doen omdat het te weinig opbrengt, is een kromme redenering.

Ten tweede: men heeft het gedaan op gehouden tentoonstellingen. Eigenlijk zou de vraag moeten zijn: welke tentoonstellingen zouden mogelijk zijn indien men de regeling zou toepassen? Ik heb het voorbeeld gegeven van Jeff Koons in Antwerpen. Dat had wel gekund, maar het heeft niet plaatsgevonden. Uit gesprekken met mensen in de kunsthistorische sector, blijkt dat sommige zaken niet of moeilijker zijn kunnen doorgaan, of niet tot een goed einde zijn gebracht, bij ontstentenis van zo'n regeling. Toepassen op iets dat wel is gebeurd, is een vreemde manier van aanpakken.

Minister, ik ben het volledig met u eens over de modaliteiten van zo'n regeling. We hebben allemaal zo'n regeling, maar mogen we de naam niet veranderen omdat die algemeen is ingeburgerd? Misschien mogen we dan de modaliteiten veranderen. Minister, u pleit zelf voor een aanpassing aan onze omstandigheden. Niemand zal er wakker van liggen, mochten we er een betere naam voor vinden. Weet u waarom de Nederlanders dat gebruiken? Dat is omdat ze dolverliefd zijn op een woordje geleend Frans in hun eigen taal. Dat heeft er ook mee te maken.

Minister, ik ben heel blij te horen dat er een experiment gebeurt, en dat het aantoont wat u in het begin aanhaalt als een oplossing van een knelpunt. U zei: laten we er rekening mee houden dat het voor Brussel niet simpel is, omdat cultuurgemeenschappen elkaar daar ontmoeten. Daar heb ik begrip voor. Het maakt het er niet eenvoudiger op. U hebt zelf verwezen naar het samenwerkingsakkoord dat u hebt afgesloten, waarvoor trouwens alle lof. Zo'n samenwerkingsovereenkomst is een basis voor een gesprek. Dit zijn mijn woorden, maar ik neem aan dat het in die richting gaat. Het feit dat een experiment wordt gevoerd in BOZAR met de tentoonstelling van werken van Rubens, bewijst dat je het kunt doen voor een van de meest prestigieuze schilders ter wereld, in een plaats in Brussel met de medewerking van instellingen uit de Vlaamse Gemeenschap.

Minister, u wees fijntjes naar de heer Meremans als u het over het budget had. Ik behoor ook tot de meerderheid. Ik zou zeggen: gedeelde verantwoordelijkheid. Dit is nu eigenlijk een beetje partijpolitiek, maar ik meen dat we met zijn allen, tot welke meerderheidsfractie we ook behoren, de administratie en Financiën ervan moeten overtuigen dat het de moeite waard is om dat te doen. Met deze regering zijn we ons immers – terecht – aan het uitsloven om onze grote steden meer op de kaart te zetten, om ze aantrekkelijker te maken, om economisch leven te genereren, om de aantrekkelijkheid op een positieve manier te vergroten, om de uitstraling van die steden te vergroten. Wel, dit kan een ideale hefboom zijn om de aantrekkelijkheid en levensvatbaarheid van die steden te vergroten. Het is een zaak van ons allen, lang niet van u alleen. We hebben een gedeelde verantwoordelijkheid en we moeten die op ons nemen om onze eigen instanties te motiveren, ook al is dat niet gemakkelijk.

U verwees zelf naar de studie van de Vlaamse administratie die ons ter beschikking zal worden gesteld. Die studie in combinatie met Europees onderzoek en met onderzoek in andere lidstaten, zou toch wie de financiën beheert, moeten overtuigen van het feit dat we bijzonder veel terugkrijgen van een relatief kleine investering. U hoort me niet zeggen dat er geen enkel risico is, want het is natuurlijk per definitie een regeling voor schadeloosstelling en daar is altijd enig risico aan verbonden. Als we de optelsom maken van de plussen en die tegenover de optelsom van de minnen plaatsen, dan hebben we veel argumenten om het te doen.

Minister, ik wil er u in elk geval voor bedanken dat u in de finale fase het experiment doet. Het kan inspirerend werken voor een duurzame structurele regeling. Ik hoop alvast dat Vlaanderen, onze musea en steden, van een dergelijke regeling zal kunnen genieten.

De voorzitter: De heer Meremans heeft het woord.

De heer Marius Meremans: Voorzitter, minister, ik kreeg hoop toen de heer De Coene de cijfers van andere landen aanhaalde, maar ik heb van u iets anders gehoord. In mijn voorbereiding had ik de volgende kanttekening genoteerd: als er niets gebeurt, is dat fijn, als er wel iets gebeurt, dan wordt er verhaald op de overheid en dan moet de overheid daarin voorzien. Zo simpel is dat.

Uit uw antwoord blijkt dat het niet zo is dat het niets kost. Helemaal niet. Daar gaat mijn liefde voor cultuur voor op zo'n oplossing. En natuurlijk zijn er altijd budgettaire beperkingen, daar heb ik het volste begrip voor.

De heer De Coene verwees naar de grote steden en de grote instellingen daar. Dit is natuurlijk voor de programma's die we zullen maken voor de volgende verkiezingen. Als we

werkelijk performante, grote instellingen willen die ook iets te bieden hebben, dan zal daar immers ook iets tegenover moeten staan als we ze werkelijk internationaal willen laten meespelen. En dan moeten natuurlijk keuzes worden gemaakt en dat zal moeten gebeuren door de volgende regering en de volgende minister van Cultuur. In deze commissie zal het daar dus ook over gaan.

We kunnen natuurlijk niet alles doen. Stel dat we een prestigieuze tentoonstelling maken – zo zullen we over een paar jaar wellicht Brueghel herdenken –, die we heel zwaar uitbouwen en daarvoor een groot aantal werken terughalen uit de hele wereld, maar met name uit Oostenrijk, kunstwerken die inderdaad een verzekering nodig hebben, dan zouden we kunnen zeggen dat we er voor een dergelijke uitzonderlijke zaak echt voor gaan. Maar dan moet ook in middelen worden voorzien, want niet alles zal kunnen.

Minister, als ik het goed voorheb, gaat het experiment over het KMSKA dat exposeert in BOZAR. Ik heb daar geen probleem mee, maar ik stel me wel een vraag. Op dat ogenblik is BOZAR dus een federale instelling, en die tentoonstelling zal een zekere uitstraling voor BOZAR met zich meebrengen. Ik vind het dan niet meer dan normaal dat BOZAR ook een duit in het zakje doet. Ik heb niets tegen experimenten en zeker niets tegen samenwerking, maar samenwerking betekent ook dat je samen iets creëert en dat beide partijen er voordeel uit halen. Wat mij betreft, hangt daar ook iets aan vast. Ik wil zeker en vast niet de kruidenier spelen, maar het gaat om die zaken.

In elk geval hoop ik, maar dat zal niet eenvoudig zijn, dat we toch tot een regeling kunnen komen, zij het beperkt of voor een bepaald aantal. Dat zullen de keuzes zijn die wij en de volgende regering zullen moeten maken.

De heer Bart Caron: Minister, wie ook in de volgende regering zit, wie ook in de oppositie of in de meerderheid zal zitten, wie ook bevoegd wordt voor Financiën en voor Cultuur, het zal onze taak zijn om iedereen ervan te overtuigen dat het niet de staatswaarborg is – in het Engels ‘public guarantees’ genoemd – die de grote kosten zullen zijn, noch de verzekeringspremie. Het gaat om uitzonderlijke schadegevallen. Uit de bedragen die de heer De Coene heeft opgelijst, blijkt dat we weinig kosten zullen hebben.

Minister, het zou ook interessant zijn om naast de cijfers die u net hebt gegeven voor de jaren 2010 tot 2012, de bedragen van de door de verzekeringsmaatschappij terugbetaalde schade te leggen. In vele gevallen gaat het niet over collectiestukken waarvan men de waarde nog kan bepalen. Het gaat heel vaak over stukken die dusdanig van cultuurhistorisch belang zijn dat men daar bijna geen bedrag meer op kan kleven. Zeker bij heel oude kunst zijn de bedragen niet te schatten. Ik pleit ervoor om de kleine investering in die staatswaarborg te doen. Minister, het wordt een interessant experiment om dat te doen met de nieuwe tentoonstelling in BOZAR. Ik nodig ook alle collega's uit om daar na 25 mei op terug te komen. Wanneer we dan tegen het najaar een evaluatie hebben, kunnen we met Vlaanderen echt een stevige stap vooruit zetten.

De voorzitter: De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Jean-Jacques De Gucht: Ik verontschuldig me dat ik wat later ben. Volgens mij is ongeveer iedereen voorstander van zo'n indenniteitsregeling. Dat is ook in het verleden al gebleken uit verschillende vragen, onder meer van de heer De Coene.

Minister, naar aanleiding van de besprekingen die voor het reces plaatsvonden, hebben wij vernomen dat u tijdens deze legislatuur geen regeling meer zult treffen. Het risico is inderdaad klein. Effectieve schadegevallen zijn bijna onbestaande. Het is bijzonder spijtig dat we deze legislatuur geen regeling meer kunnen treffen.

Wij hebben vorige week een voorstel van decreet over dit onderwerp ingediend. Wij hopen dat dit zo snel kan worden besproken en dus een van de komende weken kan worden geagendeerd.

De voorzitter: Het stuk is nog niet gedrukt maar dat zal eerstdaags gebeuren.

Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mijnheer De Gucht, ik heb daarnet mijn antwoord gegeven. Ik ga het niet herhalen, maar ik stel voor dat u het nog eens rustig naleest.

Als ik de repliek beluister, dan stel ik vast dat er een aantal totaal verkeerde uitgangspunten zijn. Onze diensten zijn helemaal niet tegen deze regeling, integendeel, zij zijn een grote voorstander van de invoering daarvan. Dat bewijst deze nota. Ook ikzelf ben als minister van Cultuur een grote voorstander. En ook in de Vlaamse Regering is niemand tegen deze regeling. Het heeft ook niets te maken – en hier wordt een grote denkfout gemaakt – met het feit dat de Vlaamse Regering schrik zou hebben dat ze een bepaald bedrag als waarborgsom zou moeten betalen. Het probleem zit elders. Ik stel dan ook voor dat deze vragen opnieuw worden gesteld in de begrotingscommissie om de technische finaliteit te begrijpen.

Als men de totale Vlaamse begroting bekijkt, dan blijkt dat de Vlaamse Regering al veel te veel waarborgen heeft verleend. Daardoor is de verhouding tussen het aantal waarborgen en de Vlaamse begroting niet meer in evenwicht. We kunnen geen waarborgen meer verlenen. Het is dus niet zo dat wij bang zouden zijn van het aantal effectieve schadeclaims dat op tafel zou komen te liggen. Het gaat over de verhouding tussen wat Vlaanderen al als waarborg verleent en wat daar nog bovenop zou komen door deze regeling. Het is dus puur een technisch probleem. Het heeft niet te maken met het feit dat er geen bereidheid zou zijn indien het mogelijk zou zijn om die waarborg te verlenen, maar we kunnen onze waarborgen in Vlaanderen niet verder meer uitbreiden.

Het is gemakkelijk te beweren dat het hier om een besparing zou gaan, en dat dit veel beter zou zijn voor de plaatsen waar onze grote instellingen zich bevinden, maar het heeft daar dus niets mee te maken. Het heeft alles te maken met het feit dat we technisch-begrotingsmatig zijn vastgelopen. Misschien moeten we ook eens op zoek gaan naar andere oplossingen.

Binnenkort is er opnieuw een editie van het Cultuurforum. Een van de workshops daar zal heel specifiek over indemniteit gaan. Er is ook een experiment waarmee wordt nagegaan wat het in de praktijk inhoudt. We wachten de resultaten daarvan af. Dit kan ook worden opgenomen in de verschillende programma's en hopelijk in een volgend regeerakkoord zodat we daar een oplossing voor kunnen vinden. Ik stel voor dat we de komende weken en maanden op basis van dat experiment lessen trekken en nagaan welke mogelijkheden er eventueel nog zijn naast die regeling.

De voorzitter: De heer De Coene heeft het woord.

De heer Philippe De Coene: Minister, soms moet men ook waarborgen nemen die men niet had verwacht, om het even over de banken te hebben.

Minister Joke Schauvliege: Die worden wel terugbetaald met een forse interest.

De heer Philippe De Coene: In geval van terugbetaling wel.

Minister, het tweede gedeelte van uw antwoord is veel eenduidiger, helderder en bruikbaar.

Ik heb nergens beweerd, en u zult dat nooit van mij horen of lezen, dat u – en bij uitbreiding de hele Vlaamse Regering – daartegen was. Mijn vraag is ingegeven door het ontbreken van een regeling. Ik wou peilen naar de ware oorzaken daarvan.

U zegt eigenlijk dat iedereen 'voor' is. Laat ons daar blij om zijn. U zegt dat het technisch niet mogelijk is omdat Vlaanderen meer waarborgt versus de Vlaamse begroting. Daar heb ik begrip voor. U suggereert om het debat ook te voeren in de commissie Financiën. Dat lijkt me zeer nuttig. We moeten eens afwegen wat we zo allemaal waarborgen. We moeten eens nagaan of we daar een prioriteitsdebat over moeten voeren. Het is alleszins goed dat er een regeling is.

Ik hoor dat ook bij de heer Meremans. We mogen twee soorten getallen niet verwarren. Er is te verzekeren risico, en dat zijn gigantische bedragen. Daarnaast zijn er de historisch reëel uitgekeerde bedragen. Het is nuttig om te weten wat we aan schade hebben uitbetaald zonder regeling. Dat is waar de heer Caron voor pleit. Dat ontbreekt in de studie. De bedragen kunnen oplopen tot een gecumuleerd maximum van 1 miljard euro. Dat is een veelvoud van ons totaal budget voor cultuur, dat erken ik. Wat wordt daar reëel van uitbetaald? Dat is het punt.

Ik dank de collega's voor hun bijval. De heer De Gucht heeft gelijk. Anderen hebben dat eerder ter sprake gebracht. Ik heb natuurlijk ook een tekst klaar, maar ik ga niet flauw doen. Ik ben lid van de meerderheid. Ik heb in de zaal plaatsgenomen en niet vooraan. Daar mag geen enkele twijfel over bestaan. Ik ben blij met de doorbraak van de as Antwerpen-Brussel die in de maak is. Ik vind dat op zich goed. Ik ga zelf geen tekst indienen, laat staan de tekst van een collega zomaar goedkeuren. We gaan ons niet vermeien in een spelletje 'als een ander het niet doen, gaan wij het doen'. Dat is niet de goede aanpak.

Ik heb alle respect voor uw tekst, mijnheer De Gucht. Ik heb hem niet gelezen natuurlijk, maar louter politiek gezien heb ik alle respect voor uw tekst. Zodra hij gedrukt is, zal ik hem wel tien keer lezen. Ik wil goed geïnformeerd zijn.

Minister, ik heb het al gezegd, ik spreek als lid van de meerderheid, ik neem aan dat u dat genoteerd hebt, we moeten allemaal onze verantwoordelijkheid nemen, dus ook ik binnen mijn fractie en tegenover de ministers van mijn partij. Ik heb daar natuurlijk geen probleem mee. Ik heb graag dat zoiets kortgesloten wordt binnen de meerderheid, onverminderd de kritische houding van een parlementslid ten opzichte van een minister van de eigen meerderheid. Dat is mijn evenwichtige repliek.

De voorzitter: De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Jean-Jacques De Gucht: Voorzitter, minister, ik heb alle respect voor uw antwoord dat u technisch vastloopt. We zitten in het vijfde jaar van deze legislatuur. U moet dit toch al eerder hebben vastgesteld? De minister van Financiën moet dit bij de begrotingsbesprekingen toch al gemerkt hebben? Heeft hij niet gezegd dat we de indemniteit eens moeten bekijken? Misschien zijn er andere waarborgen mogelijk. Misschien had u de indemniteit wel kunnen realiseren.

Uw antwoord ligt voor ons als oppositie heel moeilijk. U zegt eigenlijk dat we allemaal voor zijn, maar dat het niet kan. Ja, daarmee maakt u geen beleid. Een beleid is keuzes maken. Bij de begrotingsbesprekingen van de Vlaamse Regering moet u met uw collega's uitzoeken hoe u hieruit kunt raken. U zou inzake de indemniteit een stap voorwaarts moeten zetten.

In het laatste jaar van uw beleidsperiode start u een experiment op. Dat is uw beleid. U hoopt dat er de volgende keer iets wordt gerealiseerd. Heel veel antwoorden van deze regering komen daarop neer: we zullen in de volgende legislatuur eens kijken wat er mogelijk is. Ik vind dat bijzonder spijtig.

Mijnheer De Coene, mijnheer Meremans, ik ben ervan overtuigd dat u de tekst meerdere keren zult doornemen. We zullen er een goede discussie over voeren. Laat ons de leden van de commissie Financiën eens uitnodigen om samen eens te bekijken wat er mogelijk is, in deze en/of de volgende legislatuur. Ik vind uw antwoord te gemakkelijk, minister.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

– *De heer Philippe De Coene, voorzitter, treedt als voorzitter op.*

■

Vraag om uitleg van de heer Erik Arckens tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de beleidsontwikkelingen met betrekking tot de Nederlandse Taalunie - 679 (2013-2014)

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Collega's, minister, ik wens u allen een goed 2014, op alle vlakken.

Minister, we vernemen – en u hebt dat ook verschillende keren vermeld – dat Nederland in het kader van zijn bezuinigingen ook de middelen voor de Nederlandse Taalunie (NTU) terugschroeft. Dat zal leiden tot aanpassingen met betrekking tot de werking van de NTU.

In uw laatste beleidsbrief geeft u aan dat de NTU zich zal terugplooiën op haar kerntaken, waarover ik u dadelijk zal ondervragen: “De organisatie” – de NTU – “doorloopt nu een veranderingstraject dat het accent zal leggen op de kernopdrachten.”

Dat is in zekere mate een breuk met het beleid dat de laatste jaren eerder aanstuurde op een verbreding van het werkterrein van de NTU. In het meerjarenbeleidsplan van de NTU voor 2013-2017 wordt bijvoorbeeld veel aandacht besteed aan sociologische vraagstukken, die – hoewel belangrijk, bijvoorbeeld van sociolinguïstische aard – ruimer zijn dan de klassieke doelstellingen van de NTU. Dat lijkt mij een belangrijk punt.

Minister, ik verwijs ook naar mijn schriftelijke vraag, nummer 231 van 22 januari 2013, over twijfelachtige taalpolitieke standpunten in verband met onze standaardtaal die de NTU uitdraagt op last van het Comité van Ministers en die ver buiten het bereik liggen van de zogenaamd beschermende opdracht van de NTU.

Minister, uw antwoord heeft mij toen helaas niet gerustgesteld. Het loslaten van het principe dat er één standaardtaal is – en dit ten voordele van zogenaamde varianten die ook een standaardstatus krijgen – is volgens mij gevaarlijk en zet de deur open naar de verdere, door sommigen zelfs gewenste, ontwikkeling van een soort officieel ‘Vlaams’. Minister, u kent mijn stellingen daarover.

Ondanks deze kritiek op de NTU en de politieke aansturing ervan en net omdat ik zeer begaan ben met onze taal – u kent mij, denk ik toch –, vind ik de NTU een levensnoodzakelijk instrument. De Nederlandse bezuinigingen en het daarop bijstellen van de ambities voor de NTU bekijk ik daarom met een zekere mate van ongerustheid.

Minister, een ander element is de verdeelsleutel, van een op twee, zoals bepaald in de artikelen 16-17 van het NTU-verdrag tussen Nederland en Vlaanderen. Ik verneem dat Vlaanderen zijn aandeel in de NTU eventueel evenredig zou verminderen, hoewel dat eigenlijk van onze zijde niet werd gewenst. Ik deel in dit verband de mening van de algemeen secretaris van de NTU, de heer Geert Joris, die letterlijk stelde: “Het gaat er niet om wat Nederland en Vlaanderen nog samen voor het Nederlands willen doen, maar om wat ze samen voor het Nederlands kunnen doen en hoeveel ze daarvoor moeten uittrekken.”

Ik ben en blijf overtuigd van het grote belang van de NTU en zou het betreuren als Vlaanderen zou moeten meestappen met de Nederlandse bezuinigingen.

Minister, kunt u toelichten wat precies als kerntaken van de NTU wordt beschouwd en of er aanpassingen zullen gebeuren in het lopende meerjarenbeleidsplan van de NTU?

Wat zijn de gevolgen van de huidige beleidsontwikkeling voor de werking van de NTU?

Is het effectief zo dat ook de Vlaamse bijdrage aan de NTU zal worden gereduceerd?

Welke concertatie met Nederland vindt er momenteel plaats? Wat is de Vlaamse diplomatieke koers ten aanzien van dergelijke Nederlandse unilaterale beschikkingen?

Minister, ik dank u bij voorbaat voor uw antwoord.

De voorzitter: De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Jean-Jacques De Gucht: Voorzitter, volgens de toelichting bij de begroting van de NTU 2014 komt er in het voorjaar van 2014 een uitgewerkt beleidsplan met een begroting op het activiteitsniveau waarbij alle bestaande activiteiten volgens het meerjarenbeleidsplan 2013-2017 op hun relevantie voor de nieuwe doelstellingen zullen worden beoordeeld. Zo nodig zal er geschrapt, aangepast of vervangen worden door nieuwe activiteiten.

In dezelfde toelichting wordt in 2014 de verdragsverhouding van twee derde Nederland en een derde Vlaanderen hersteld, met extra bezuinigingen die zich hoofdzakelijk – de heer Arckens heeft er ook al op gewezen – aan Nederlandse zijde bevinden. Op die manier zou Nederland 19,9 procent bezuinigen en Vlaanderen 11,72 procent.

Minister, betekent dit dat Vlaanderen de afgelopen jaren te weinig middelen heeft uitgetrokken of Nederland te veel?

Bij de besparingsronde van 2013 werd gesteld dat de NTU haar eigen inkomsten moest verhogen. Is dit gelukt? Op welke manier heeft men dat gedaan?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Collega's, het strategische plan Taalunie 2020 is in november voorgesteld door de algemeen secretaris van de Nederlandse Taalunie. Het plan is getiteld: 'Taal schept kansen'. Het gaat uiteraard over de missie van de NTU.

U vraagt wat daar letterlijk in staat. Ik citeer: "De Nederlandse Taalunie stimuleert mensen en maatschappelijke sectoren om het Nederlands optimaal te benutten, zodat het hun kansen vergroot. Dat doet ze door de betrokken overheden te adviseren over het Nederlands, het Nederlands te beschrijven en beschikbaar te stellen, het gebruik van het Nederlands in maatschappelijke sectoren te bevorderen, gebruikers van het Nederlands binnen en buiten het taalgebied te ondersteunen, het Nederlands en de Nederlandstalige cultuur wereldwijd uit te dragen. Hiervoor ontwikkelt de Taalunie proactief beleid, producten en diensten. Zo blijft het Nederlands een aantrekkelijke en levendige taal, zowel binnen als buiten het taalgebied." Dat is de missie zoals die in het strategisch plan wordt verwoord.

Dat wordt vertaald in operationele doelstellingen. Ook de krachtlijnen van de werking van de Taalunie in de volgende jaren, vertrekkende van bovenstaande kernopdrachten, staan daarin verwoord. Het Comité van Ministers verklaarde zich akkoord met het plan en heeft gevraagd om dit tegen het voorjaar uit te werken en de prioriteiten voor de volgende jaren aan te geven. Het is duidelijk dat het meerjarenbeleidsplan naar aanleiding hiervan eventueel nog kan worden bijgesteld.

Het strategisch plan vertrekt van de premisse dat de Nederlandse Taalunie slagvaardiger en resultaatgerichter kan werken. Het plan gaat ervan uit dat met een nieuwe interne organisatie van het Algemeen Secretariaat een efficiëntere en effectievere werking mogelijk is én structurele besparingen kunnen worden verwezenlijkt. Natuurlijk impliceert dit dat de Taalunie zich ten volle focust op de taken waarmee de organisatie een grote maatschappelijke meerwaarde creëert. Het plan wordt geconcretiseerd en geïmplementeerd, en dat zal extra kansen bieden. Of het effectief zo is dat ook de Vlaamse bijdrage aan de Taalunie zal worden gereduceerd, is in deze fase nog onduidelijk. Voor 2014 is in principe niet in een besparing voorzien, ook niet op de Nederlandse bijdrage. Hierdoor krijgt de Taalunie de kans om de veranderingen geleidelijk door te voeren. Wel is het zo dat Nederland heeft laten weten in 2015 een bijkomende besparing te willen doorvoeren. Dat zal in maart, op het volgende ministercomité, worden besproken. Dan zullen er keuzes moeten worden gemaakt. Pas dan zullen wij onze Vlaamse bijdrage kunnen bepalen.

Mijnheer De Gucht, in het verdrag dat met Nederland is afgesloten, is een verdeelsleutel opgenomen. Nederland heeft altijd meer bijgedragen dan daarin is bepaald, terwijl Vlaanderen zich altijd consequent heeft gehouden aan wat daarin is afgesproken. Het is dus

niet zo dat wij altijd te weinig zouden hebben bijgedragen. Gezien de zware bezuinigingen in Nederland hebben onze noorderburen dus laten weten dat zij zich strikter zullen houden aan de gemaakte afspraken.

Wij hebben Nederland verschillende keren gemeld dat wij geen vragende partij zijn voor besparingen. Dat neemt niet weg dat er mogelijkheden tot besparen zijn. Niemand zal ontkennen dat de Nederlandse Taalunie niet heel erg zichtbaar was. Wellicht is het mogelijk om na te gaan wat de kerntaken zijn, en om ons daarop te focussen. Op dit moment wordt dat onderzocht. Natuurlijk is het niet de bedoeling om de kerntaken te ondermijnen. In maart zal er meer duidelijkheid komen over de keuzes die wij zullen moeten maken.

De heer Erik Arckens: In het algemeen moet ik toch vaststellen dat er een zeer lauwe afhankelijkheid is van Vlaanderen aan de Nederlandse Taalunie. En we wisten dat Nederland uit budgettaire overwegingen bespaart. U schuift de besparingen door naar 2015. Ik weet niet of u dan nog de bevoegde minister zal zijn, en ik kan daar dan eigenlijk niets over zeggen. Er zijn twee mogelijkheden. Als Vlaanderen zelf terugschroeft, dan zijn de middelen wellicht al gereserveerd. Die kunnen dan worden gebruikt voor gelijkaardige initiatieven. Ik denk dan aan subsidies voor tijdschriften en dergelijke. Als er niet wordt teruggeschroefd, tant mieux, om het in goed Nederlands te zeggen. Maar hoe ziet u in dat geval dan de toekomst van de relaties met Nederland?

De beleidsopties van de Nederlandse Taalunie moeten heel duidelijk zijn. Ooit heeft de Nederlandse schrijver Benno Barnard die heel krachtig verwoord. U zult alleszins zijn pen waarderen, al dan niet ook de inhoud van zijn stukken. In Knack zei hij dat het de hoofdtak van de Nederlandse Taalunie is zich bezig te houden met de eenheid van de Nederlandse taal, alles is daaraan ondergeschikt. Vlaanderen kan nog meer dan Nederland dat punt aansnijden, al is het maar om historische redenen. Wij hebben veel meer voor onze taal moeten vechten.

Minister, we moeten niet te veel inzetten op sociolinguïstische vraagstukken. Ik had daarover toch graag wat meer gehoord. U bent nogal snel over de kerntaken heen gefietst. Kunt u die eens herhalen? Vindt u niet dat de eigenlijke kerntaak van de NTU en onze bijdrage vanuit het zuiden van het taalgebied erop gericht moeten zijn om die sociolinguïstische eenheid van het Nederlands niet te laten verbokkelen?

Ik verwijs naar de vraag om uitleg van de heer Delva en naar mijn eigen interpellatie op het einde van de vorige legislatuur. Er leeft in Vlaanderen wel degelijk een bezorgdheid over het Standaardnederlands. Het zou bijzonder jammer zijn dat we naar de NTU en de interparlementaire commissie gaan met de boodschap: leef jullie maar verder uit in een bepaald soort particulariteiten die jullie aan de noordkant van de landsgrens kunnen beleven, eventueel ook in de overzeese gebieden. Wij zullen wel hetzelfde doen en ons toespitsen op de eenheid van de Nederlandse taal en die dan ook uitdragen. Minister, we zijn met 6 plus 18, dus samen 24 miljoen mensen. Dat maakt van het Nederlands onze moedertaal, die net als alle andere talen wordt bedreigd, die niet zal sterven, maar moet overleven dankzij ons.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Minister, tot mijn droefenis merk ik dat, meer in Nederland dan in Vlaanderen, de liefde voor de taal op een laag pitje staat en niet bepaald een hot item is, om het met een mooi Nederlands gezegde te illustreren. Het ligt niet hoog op het schap. Nu en dan krijg je een opstuwning, maar meestal zit het op de achtergrond.

In het verleden is Vlaanderen, als klein broertje, altijd de trekker geweest van het pleidooi voor de gemeenschappelijke taal, voor het positioneren van het Nederlands in het buitenland, voor een vertaalbeleid enzovoort. Vanuit mijn ervaring met de Taalunie weet ik dat er mag worden gefocust, dat er keuzes moeten worden gemaakt die scherper zijn dan in het verleden, en niet alleen om budgettaire redenen. Zelfs al leefden we in een gouden economische tijd, dan nog zou ik dit pleidooi houden.

Mijn benadering is wat ambigu, maar ik hoop niet dat die twee zaken elkaar negatief versterken, dat er door de besparingen niet nog meer kwetsuren komen in het taalbeleid van Vlaanderen en Nederland, als een van de laatste bastions waar de Vlaams-Nederlandse samenwerking op het culturele vlak effectief gebeurt. Het is belangrijk dat we dat ook verdragsmatig doen. We kunnen de zorg voor onze taal in deze tijd niet hoog genoeg in het vaandel dragen. Kijk eens naar wat Vlaamse literatoren momenteel produceren, hoeveel er wordt vertaald. Wat het Vlaams Fonds voor de Letteren doet, is deels haar verdienste, maar ook van een taalbeleid, dat stimuleert dat er wordt geschreven, dat er wordt gelezen. Als we praten met de mensen die het bidboek van kandidaturen voor de Frankfurter Buchmesse indienen, dan bewijst dat het belang van de zorg voor het Nederlands en de rol van de NTU.

Minister, dit is een bekommernis, het is geen verwijt, geen compliment. Ik heb het gevoel dat het vandaag geen prioriteit is, en dat is jammer.

De voorzitter: De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Jean-Jacques De Gucht: Minister, ik kan me vergissen, maar in verband met de besparingsronde in 2013 is er gezegd dat de NTU meer eigen inkomsten moest genereren. Is dat gelukt? Op welke manier heeft men dat gedaan?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mijnheer Arckens, het is niet mijn intentie om het verdrag te veranderen. In het strategisch plan staat heel uitdrukkelijk in de missie: “Het gebruik van het Nederlands in maatschappelijke sectoren bevorderen.” Dat is perfect wat u zegt en waarvoor we gaan. Het is maar een van de pijlers, maar ze slaan allemaal op de Nederlandse taal. Het is juist de bedoeling van de oefening die we nu doen om terug te gaan naar de core business – sorry: de kerntaak – van de NTU. Dat is net het bevorderen van de Nederlandse taal. Met de jaren zijn er allerlei andere zaken bijgekomen, waardoor die kerntaak soms wat verwaterd is. We hebben nu een kans om alles eens goed op te lijsten en om te bekijken waar we prioritair voor gaan. Het staat erin. Het is de bedoeling om in het voorjaar verder uit te klaren hoe we het precies zullen doen. Uw bezorgdheid is dus ook de onze. Het is de oefening die we nu maken.

Mijnheer De Gucht, ik heb de laatste begroting of afrekening die in de Nederlandse Taalunie werd gemaakt, niet bij me. De details heb ik dus niet. Bij mijn weten is er geen gigantische toename van de eigen inkomsten. Ik zal u de cijfers bezorgen. Ze hebben natuurlijk als reden, en als geldig excuus, dat de economische context niet van een aard was om massaal nieuwe eigen inkomsten te verwerven. Die cijfers worden telkens tijdens het interparlementair overleg overlopen. Ze zijn bekend, maar ik zal ze u nogmaals bezorgen.

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Minister, ik ben blij dat u de zaken op scherp hebt gesteld. Ik zou zeggen – ik weet niet meer met welke Vlaamse auteur, maar alleszins in het mooi Nederlands –: idem sed aliter, hetzelfde maar op een andere wijze.

De heer Caron heeft gelijk. In Nederland wordt steeds minder belang gehecht aan het Nederlands. Natuurlijk heeft men daar niet dezelfde historische achtergrond. Het is daarom aan ons, aan de Vlamingen om, gelet op onze historische achtergrond en onze ‘drive’ – om het in het bijzonder mooi Nederlands te zeggen –, die we niet vergeten zijn, zeker de Brusselse Vlamingen niet, op onze strepen te staan.

Ik ben momenteel ‘Hamerstukken’ van Jeroen Brouwers aan het lezen. Dat is een verzameling van zijn slagen met de hamer, onder meer op het Nederlands dat wordt gebruikt in Vlaanderen. Ik wil maar zeggen dat het ook anders kan. Wanneer Nederlandse literatoren het Vlaams Nederlands werkelijk ter harte nemen en het eens fileren, blijken ze op hun best te zijn.

Voorzitter, indien mijn vraag ertoe heeft aangezet dat we opnieuw een klein beetje op scherp staan of ons opnieuw laten aanvoeren in de strijd om de Nederlandse taal, dan zou dat een

bijzonder goede zaak zijn, ook naar aanleiding van het Letterenbeleid en het Vlaams Fonds voor de Letteren (VFL), dat ons straks informatie zal bezorgen over de stand van zaken over de Frankfurter Buchmesse.

Minister, ik wil maar één zaak zeggen. Ik weet dat het utopisch is en dat de Nederlandse Taalunie een verdragsrechtelijk instrument is, maar als ik de naam ‘Nederlandse Taalunie’ hoor, dan kijk ik altijd naar de ‘Académie française’. Ik weet dat de vergelijking totaal zoek is, al is het maar juridisch. U had het wellicht niet verwacht van mijn kant, maar soms kunnen wij het een en het ander leren van onze zuiderburen – nietwaar, mijnheer Meremans?

De voorzitter: De heer Meremans heeft het woord.

De heer Marius Meremans: Voorzitter, de heer Vandaele is hier niet, maar zijn geest waart rond in dit gebouw. En dus, minister, voel ik me moreel verplicht om hier iets over te zeggen. Niet dat ik zijn mening niet deel, ik denk dat de heer Vandaele heel blij zou zijn met de aandacht die dit onderwerp krijgt. Ik weet dat u daar ook uw best voor doet, minister, begrijpt u me niet verkeerd.

Aanvankelijk dacht ik ook dat de belangstelling vanuit Nederland was gedaald, dat de noodzaak er minder werd gevoeld, maar ik heb bij de heropening van de Buren goed geluisterd naar de toespraak van de Nederlandse minister van Buitenlandse Zaken. Ik heb heel duidelijk gehoord dat hij de samenwerking met Vlaanderen vast en zeker wil bestendigen.

Ik kom tot de bezorgdheid voor taal. Er werd verwezen naar onze zuiderburen, en ik kijk er inderdaad ook altijd met grote ogen naar, maar het is misschien een schrale troost dat er ook in het zuiden, zowel in Wallonië als in Frankrijk, over wordt geklaagd dat de kwaliteit van de taal zwaar achteruitgaat, ook in het onderwijs. Blijkbaar is dat een gegeven. Ik verneem dat de meeste Fransen de ‘passé simple’ niet meer kunnen gebruiken en dat er zware fouten worden gemaakt.

We zijn dus niet alleen, het is een Europees gegeven, maar dat mag ons er niet van weerhouden om onze taal te blijven promoten. En ik weet ook wel, minister, dat u hiervoor uw best doet. U kunt dit beschouwen als een aanmoediging om ermee verder te gaan.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

**Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over gemeentelijke besparingen op cultuurdomein
- 714 (2013-2014)**

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Ik heb mijn vraag geïnspireerd op nieuws dat een tiental dagen geleden naar buiten is gekomen over de gemeentelijke en stedelijke begrotingen voor sport. Daaruit bleek dat ongeveer 7 op de 10 gemeenten en steden in 2014 op dat beleidsdomen zouden besparen. Die cijfers zijn afkomstig uit een enquête die is gehouden door het Vlaams Instituut voor Sportbeheer en Recreatiebeleid (ISB) bij alle Vlaamse steden en gemeenten. Ongeveer 130 steden en gemeenten hebben daarop geantwoord. Uit dat staal van antwoorden komt dat cijfer van 7 op 10.

Het gevolg daarvan is dat de subsidies voor sportclubs zullen dalen. Dat zou wel eens gevolgen kunnen hebben voor de werking van die clubs in 2014.

Ook op andere domeinen kunnen forse besparingen worden doorgevoerd. Toen ik dat nieuws las, vroeg ik me af of eenzelfde tendens zich zou voordoen op het vlak van cultuur. Ziet u die tendens in het cultuurbeleid van de Vlaamse steden en gemeenten? Denkt u dat het nuttig is

om bijvoorbeeld door middel van een soortgelijke enquête te proberen om gegevens over cultuur in kaart te brengen? Zo ja, aan wie denkt u dan om een dergelijke enquête af te nemen?

Ik heb deze vraag ook gesteld naar aanleiding van een activiteit die plaatsvindt op 1 april door een aantal culturele partners in Vlaanderen waaronder het Vlaams steunpunt voor cultureel erfgoed (FARO), het Forum voor Amateurkunsten (FOV), en de Verenigde Verenigingen. Zij organiseren een activiteit die ze New Deal hebben genoemd. In de aankondiging van die activiteit waarin zij een antwoord willen geven op wat zij de lokale crisis noemen, staat: “Intussen zijn de meerjarenplannen stilaan een feit. De gevolgen van de crisis worden duidelijk en niet alle ongerustheid bleek ongegrond. In de gemeenten wordt genadeloos bespaard. De participatie aan de meerjarenplanning verliep door tijdsdruk en andere redenen moeilijk.”

Ik kan me inbeelden dat het op die activiteit van 1 april ook zal gaan over de lokale tendensen van het cultuurbeleid en meer bepaald het financiële plaatje van het cultuurbeleid. Misschien zou het nuttig zijn om tegen dan een bepaald idee te hebben over de richting waarin die lokale overheden in 2014 zullen gaan wat hun budget voor kunst en cultuur betreft.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Ik sluit me aan bij deze vraag. Ik wil ook verwijzen naar een vraag die hier aan bod is gekomen. Ook de Vlaamse Vereniging voor Bibliotheek-, Archief- en Documentatiewezen (VVDAB) heeft voor de bibliotheeksector een bevraging gedaan die significante dalingen in onregelmatige patronen aantoonde in steden als Antwerpen en Gent. Die lopen uit elkaar in percentages. Er zijn ook steden waar er niet wordt bespaard op het vlak van cultuur zoals in mijn stad. Het zou interessant zijn om een algemene tendens te krijgen en daarin een onderscheid te maken tussen de inbreng die steden en gemeenten doen in eigen initiatieven zoals in cultuurcentra, openbare bibliotheken enzovoort, en de subsidiebedragen die zij besteden aan verenigingen, professionele kunsten en erfgoedactoren. Eerst moeten de begrotingen van de gemeenten goedgekeurd zijn. Dat is nu ongeveer het geval. Om een helder debat te kunnen voeren zou het nuttig zijn om daar een zicht op te hebben.

De signalen zijn niet rooskleurig, maar ik weet ook niet of we moeten panikeren. Ik voel me wel wat onzeker.

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Ik weet ook niet of we moeten panikeren. Onlangs zag ik wel cijfers in de krant over de bibliotheken en bibliotheekfilialen die in Vlaanderen gesloten zijn. En dat stemt wel tot bezorgdheid. Verder was er ook de sluiting van het Herman Teirlinckhuis. Daar zou nu een oplossing voor in de maak zijn door minister Bourgeois. De ongerustheid is dus gefundeerd.

Minister, als ik goed ben ingelicht, dan zouden de gemeenten door de interne staatshervorming een aantal bevoegdheden en verplichtingen bij krijgen. Daarvoor zouden zij onvoldoende middelen ter beschikking krijgen. Daardoor zou het niet uitgesloten zijn dat zij zouden beknibbelen op cultuur om te voldoen aan die verplichtingen. Hebt u daar weet van?

De heer Marius Meremans: Meten is weten, natuurlijk, maar wat zal er precies gemeten worden? Wat sport betreft, zal men vooral naar de infrastructuur kijken, maar die kan men moeilijk meten. Men weet op voorhand niet welke noden er bestaan in een gemeente. Dat weet men pas als men in een gemeente woont. Men kan bepaalde projecten niet opstarten om budgettaire redenen natuurlijk.

We moeten niet flauw doen. We kiezen voor meer gemeentelijke autonomie. We verminderen de planlast zoveel mogelijk. Dan hebben de gemeenten een grotere verantwoordelijkheid. Dat is nu eenmaal hun rol in de democratie en de staatshervorming. Dat neemt de bezorgdheid niet weg, daar kan ik inkomen. Is het zo?

We hebben de signalen ontvangen uit het bibliotheekwezen. Hoe gaan we daarop inspelen? Moeten we vanuit het departement niet meer tools of zo aanreiken waarmee de schepenen kunnen werken? Misschien kunnen ze daar dan wel aan tegemoetkomen.

Ik geloof nog steeds sterk in de regionale samenwerking. Dat gebeurt nog steeds te weinig. Het is evident dat een kleine gemeente niet meer alles kan organiseren. Dat is logisch. Dus moet men meer gaan samenwerken. Dat gebeurt al op sommige vlakken. *(Opmerkingen)*

De lokale autonomie kan leiden tot samenwerking. De overheid kan dat stimuleren maar niet opleggen. Misschien kan daar enig soelaas worden geboden. Men moet natuurlijk eerst weten hoe de vork aan de steel zit.

De heer Philippe De Coene: De waakzaamheid die de heer Delva bepleit, is hier zeker aan de orde. Natuurlijk, als we de gegevens hebben – laat ons hopen dat ze positief zijn –, wat doen we er dan mee? Ik herinner me een debat over de financiering van bibliotheken. De minister zei toen: het kan niet zijn dat de Vlaamse overheid het gebrek aan inspanningen van anderen moet opvangen. Het mogen geen compenserende vaten zijn. Dat mag geen automatisme zijn. *(Opmerkingen)*

Ik zeg niet dat u dat gezegd hebt, het is een bemerking. *(Opmerkingen van de heer Bart Caron)*

U zult proper kunnen discussiëren. Het is dikwijls ‘arm maar proper’ in dit geval.

Mijnheer Meremans, de interlokale samenwerking die u bepleit, is natuurlijk zeer relevant. Dat kristalliseert dan rond de centrumsteden. De praktijk leert echter dat het niet gemakkelijk is. Het is zeer goed om te overleggen. Daar heeft niemand een probleem mee. Als het echter gaat om het meebetalen van de factuur, wordt het moeilijk. Men redeneert dat een centrumstad een soort centrumfunctie heeft op het vlak van cultuur. De stad is een cultuurbedienaar, maar wil dat alleen doen voor de eigen inwoners. Ik heb zo het vermoeden, de ervaring zelfs, dat de steden en gemeenten in het bedieningsgebied niet staan te springen om mee te betalen. Dat geldt evengoed voor sportaccommodatie en dergelijke. Men erkent de centrumfunctie, maar verder gaat dat niet.

U hebt gelijk, misschien moeten er andere vormen van samenwerking worden gezocht. In mijn stad is een studie verschenen over de omzet van de kunstensector. Dat zijn bemoedigende cijfers. Ze tonen het terugverdieneffect aan. Er wordt heel veel geïnvesteerd. Er kan niet worden geïnvesteerd zonder een bijdrage van de Vlaamse Gemeenschap en de stad. Alle betrokken instellingen zijn zeer te waarderen, zowel voor hun activiteiten als voor hun bestaan. Ik ben lang niet zeker dat de ‘bereikcijfers’ zouden aantonen dat het enkel om inwoners van Kortrijk zelf gaat. Ik kan dat niet geloven. De vraag is inderdaad: wat doe je?

Onder meer daarom bestaat er via het Kunstendecreet een regeling, een honorering, voor centra en initiatieven met een bovenlokale uitstraling. Dat is trouwens een van de vitale criteria om in aanmerking te komen voor ondersteuning. Ik zou daar toch een klein beetje voor willen waarschuwen. Wie weet, als we dat weten, zijn we dan geruster? Dat is nog maar de vraag.

De heer Bart Caron: Die studie in Kortrijk met die bemoedigende cijfers, toont inderdaad aan dat de rol van de Vlaamse Gemeenschap zeer belangrijk is inzake erfgoed en professionele kunst. De rol van de steden is dan weer belangrijker inzake sociaal-cultureel werk en cultuurparticipatie en -verspreiding.

Ik geef dat mee als element voor de toekomstige discussie. Mijnheer Meremans, we mogen niet dieper gaan snijden in de participatiebevordering, het sociaal-cultureel werk en het verenigingsleven dan in andere sectoren, omdat ze verschillende subsidiënten hebben. Ik ben bezorgd. Ik wil geen standpunt innemen over het feit dat Vlaanderen zou moeten bijtanken indien de gemeenten minder geld hebben. Ik denk niet dat dat hier aan de orde is.

Maar het zou wel fijn zijn dat we, als dit debat willen voeren, goede cijfers hebben en niet van veronderstellingen uitgaan en dat het ook gemonitord wordt op langere termijn. De invoering van de BBC (beleids- en beheerscyclus) zal niet alleen effecten hebben vanaf 2014, maar ook in de komende jaren. Die BBC wordt dan nog eens geïnterfereerd door de economische omstandigheden waarin we leven, de belastinginkomsten van de gemeenten enzovoort, maar ook door het feit dat gemeenten zesjarenplannen moeten maken. Het is interessant om dat van in het begin te meten. Nu kun je een soort nulmeting doen bij de invoering van de BBC.

Minister, dat is een reden te meer om daarin voort te gaan.

De heer Philippe De Coene: Het is natuurlijk zo dat veel steden met betrekking tot de kunstinstituten of kunstorganisaties veel doen inzake het immobiliënaspect.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: We hebben dat debat al voor een deel gevoerd op 7 november, toen het inderdaad ging over de bibliotheken en filialen. U had toen een vraag om uitleg ingediend. Mijn standpunt is nog steeds hetzelfde. We moeten consequent zijn. In het decreet Lokaal Cultuurbeleid hebben we meer autonomie en vertrouwen gegeven aan die lokale besturen. Je moet dan ook een stuk rekenen op hun verantwoordelijkheid. Tot nu toe hebben we geen concreet beeld van wat dat in de praktijk wil zeggen, maar het is wel zo – en dat is belangrijk – dat de gemeenten voor 28 februari 2014 een subsidieaanvraag moeten indienen om subsidies te kunnen krijgen voor het lokaal cultuurbeleid. Daaruit zullen we natuurlijk heel veel gegevens en cijfers kunnen distilleren. Het is de bedoeling dat we de meerjarenplannen op dat moment met onze diensten screenen en nagaan wat de budgettaire evoluties zijn bij de lokale besturen, bibliotheken en cultuurcentra. Op dat moment zullen we de gegevens in handen kunnen krijgen.

We hebben er heel expliciet voor gekozen om zeker niets af te toppen van de vergoedingen die we geven voor het lokale cultuurbeleid. Die middelen zijn intact. Wij ondersteunen die lokale besturen volop.

We hebben zelf beleidsprioriteiten bekendgemaakt waarop we inzetten. De gemeenten moeten daar ook voor gaan vooraleer ze een ondersteuning kunnen krijgen. U weet dat we het lokale cultuurbeleid nu al voor meer dan 94 miljoen euro per jaar ondersteunen. Dat lijkt mij toch ook een duidelijk signaal.

De subsidiebedragen voor het lokaal cultuurbeleid hebben zelfs een stijgende trend gekend. Dat toont ook dat het ons absoluut menens is.

Ik wil nog een paar losse bedenkingen maken. De intergemeentelijke samenwerking is een succesverhaal wat erfgoed betreft. Op het vlak van erfgoed ontstaan er heel mooie samenwerkingen. Door de krachten te bundelen, kun je meer doen. Dat kan een inspiratie zijn voor mogelijke andere samenwerkingen.

Het Kunstendecreet, dat we samen hebben uitgewerkt, is hier niet aan bod gekomen. Dat verwondert mij een beetje. Wij hebben daarin heel uitdrukkelijk voor de professionele kunsten de rol voor steden en gemeenten bepaald. We hebben zelfs gezegd dat we een protocol afsluiten met die lokale besturen om op die manier duidelijke afspraken te maken over wie welke verantwoordelijkheid neemt. Op die manier kun je naar efficiëntiewinst gaan. Dat zijn geen besparingen, maar als je als stad goed weet op welke organisaties je je kunt concentreren en dat Vlaanderen de rest voor zijn rekening zal nemen, kun je een duidelijker beeld hebben. De lokale besturen kunnen op die manier een duidelijker pad uittekenen voor de toekomst. Ik verwacht dat er ook op dat vlak goede afspraken kunnen worden gemaakt. Het protocol dat wordt afgesloten, zal daarin een eerste belangrijke stap zijn.

Ik verwacht dat we tegen eind februari alles in handen zullen hebben. Dan moet er nog een analyse gebeuren. Mijnheer Delva, nadien zullen we een duidelijker beeld hebben van de

situatie op het terrein. Je hoort en ziet allerlei dingen, maar het is altijd goed om de effectieve cijfers te zien.

Mijnheer Arckens, u hebt verwezen naar het sluiten van bibliotheekfilialen. Ik heb de vorige keer al gezegd dat dat niet altijd uit besparingsoverwegingen gebeurt en dat ik er bovendien van overtuigd ben dat het weinig zin heeft om te veel kleine filialen, die misschien niet meer voldoen aan de huidige kwaliteitseisen van een volwaardig bibliotheekfiliaal, in stand te houden. Er moet nog een fijnmazig bibliotheeknet zijn. Daar gaan we voor. Dat staat natuurlijk ook in onze voorwaarden om de lokale besturen te ondersteunen. Het heeft weinig zin om in sommige kleinere gehuchten een bibliotheekfiliaal open te houden als je de kwaliteit niet meer kunt garanderen omdat je niet voldoende aanbod hebt of dat de informatica daar niet voorhanden is. Het is dus niet altijd een besparing. Soms gaat het over het verbeteren van de dienstverlening. Het is met andere woorden een genuanceerd verhaal.

Het is misschien geen goed voorbeeld in dit verhaal. We moeten er natuurlijk over waken dat de bibliotheken niet massaal sluiten. Ik ben de eerste om mij daartegen te verzetten en daartegen te reageren. Ik heb niet de indruk dat deze beweging op dit moment bezig is. Het gaat eerder over kleinere wijkfilialen die voordien al nagenoeg niet meer leefbaar waren. Men kiest er in zo'n geval dan voor om naar een concentratie te gaan. In Vlaanderen zijn we nog steeds koploper wat de spreiding van bibliotheken betreft.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Een van de collega's vroeg wat we zouden doen indien we de cijfers of de algemene tendens zouden kennen. Ik denk dat het niet de intentie van mijn vraag was daar onmiddellijk mee aan de slag te gaan. Wanneer de context van een beleid wijzigt, onder andere door een wijziging van een aantal decreten in navolging van de interne staatshervorming, is het volgens mij altijd goed om vrij kort op de bal te spelen en van in een prille fase na te gaan wat de gevolgen daarvan zijn.

Minister, u zegt terecht dat we vanaf 28 februari, wanneer de meerjarenplannen allemaal binnenkomen vanuit de gemeente, meer zicht zullen hebben op de situatie. Ik ben er nogal benieuwd naar. Ik hoop dat we er in de loop van de maand maart werk van kunnen maken, dat we al die gegevens kunnen samenvoegen en tegen elkaar afwegen, zodat we op die nogal belangrijke activiteit van 1 april van die culturele partners die ik daarnet heb vernoemd, met meer kennis van zaken aan de slag zullen kunnen gaan.

Verder ondersteun ik natuurlijk volledig het pleidooi van een aantal collega's. De heer Meremans had het over de noodzaak van een interregionale samenwerking. Dat klopt allemaal. Het is niet eenvoudig. De heer De Coene heeft dat onderstreept. Ik denk dat het inderdaad, zeker op een aantal culturele beleidsdomeinen, mee de toekomst zal kleuren.

Minister, verder ga ik helemaal akkoord met wat u zegt over het belang van ons nieuw Kunstendecreet en de afspraken die daarin zullen worden gemaakt met de steden en gemeenten. Het is ook goed dat u nog eens onderstreept dat er geen aftopping komt inzake de bedragen voor het lokaal cultuurbeleid. Wat in het antwoord doorweegt, is het totaal van gegevens dat eind februari zal binnenkomen. Een aantal steden en gemeenten hebben enkele weken extra gekregen om hun plannen in te dienen, maar tegen dan moeten de gegevens bekend zijn. Ik ben benieuwd naar het resultaat. Hopelijk zullen wij daarover in de loop van de maand maart beschikken.

De heer Bart Caron: Die plannen en de subsidieaanvragen voor het luik cultuur zullen ons veel leren. Maar dat levert natuurlijk slechts een fragmentarisch beeld op van de middelen die steden en gemeenten aan cultuur besteden. Er zijn ook middelen die niet via de gemeenten, maar rechtstreeks, via de kunstenorganisaties bij de musea en dergelijke terechtkomen. Gemeenten geven vaak aanvullende subsidies, maar die zullen niet in de BBC worden opgenomen, of toch niet in het document waarmee aan de Vlaamse overheid subsidies worden gevraagd. Ik pleit er dus voor om met de administratie na te denken over een

instrument dat toestaat om een goed zicht te krijgen op het geheel, zodat wij ons niet beperken tot een kijk op het lokaal cultuurbeleid – al is dat laatste natuurlijk wel erg belangrijk. Zo niet zullen wij deze zomer een behoorlijk bitse discussie krijgen over de cultuurbudgetten.

Minister Joke Schauvliege: Het is juist dat wij de cijfers goed moeten bijhouden en daar lessen uit moeten trekken. Dat is ook interessant voor latere gesprekken met de lokale besturen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■